

har haft, at Giftermaal her i Landet som Regel vil være tilstrækkeligt i Forening med et længere Ophold til at sige, at vedkommende har taget fast Hjem. Naar man fraviger det, er Opgørelsen naturligvis ikke rigtig. Men det, som det egentlig kommer an paa, forekommer mig dog at være dette, om den højtærede Indenrigsminister eller Rigsdagen i det konkrete Tilfælde skal afgøre, om vedkommende rettelig har ladet være at melde sig til Vægdsrullen for at opfylde sin Børnepligt, eller om det ikke meget mere i Genhold til Loven maa anses som vedkommendes ubetingede Pligt at melde sig til Vægdsrullen, medens det saa er de Myndigheder, som have med dette at gøre, der skulle afgøre, om han skal opfylde sin Børnepligt eller ikke. Det forekommer mig at være umuligt af de Oplysninger, som gives i Andragenderne, saa vel for Ministeren som for Udvalget, at danne sig nogen Mening om, hvorvidt vedkommende i de enkelte Tilfælde have tilsidefat deres Pligt. Der er jo mange Tilfælde — der er adskillige her — hvor vedkommende alene paa Grund af legemlig Svaghed straks vilde være bleven kasseret; men han har alligevel efter min Mening en ubetinget Pligt til at melde sig til Vægdsrullen og saa maa det være Udskrivningsmyndighederne, der skulle bedømme, hvorvidt han skal opfylde sin Børnepligt eller ikke. Der ville alle de Hensyn, som den ærede Minister fremdrog, finde deres rette Bedømmelse, og det vil være overordentlig vanskeligt for Ministeren at sige noget bestemt om i hvert enkelt Tilfælde, hvorvidt vedkommende har tilsidefat sin Pligt eller ikke.

Hvad det ærede Mindretal (S. Jensen) udtalte for, skal jeg ikke i Almindelighed komme ind paa. Jeg skal dog blot gøre den Bemærkning paa Flertallets Begne, at det, at Folk komme her ind og søge Arbejde og Erhverv her inde, efter vor Formening ikke ubetinget giver dem Krav paa Landets Taknemmelighed. De der gøre det, gøre det sikkert ikke af Hensyn til at gavne Landet, men for at gavne sig selv. Og vel er det i Praksis blevet faaledes, at naar de have været her i en Række af Aar, finder man det haardt, om man vil vise dem bort herfra, saa vi lade dem nyde lige Støtte med Landets indfødtte, men at det skulde være Udtrykket for et Krav paa Taknemmelighed, som de have erhvervet sig ved at gaa her ind og arbejde i en længere Arrække, kan Flertallet i alt Fald ikke erkende; den Opfattelse kan Flertallet ikke slutte sig til. Det er ogsaa i høj Grad, er jeg overbevist om, stridende mod, hvad man i andre Lande lige

over for Danstte gør gældende. Danstte saa ikke Krav paa at kunne erhverve sig Indfødsret i Sverige og Tyskland, fordi de tage derhen og arbejde i en længere Arrække. Nej, man fordrer der, at de bringe en virkelig Kraft ind i Landet uden for det, der ligger i deres Arbejde, at de bringe Kapital eller stor Virksomhed ind i Landet, saa de derved kunne erhverve sig Krav paa vedkommende Lands Naastannelse; kun under de Hensyn giver man dem Indfødsret. Her er man ganske vist gaaet et anden Vej, men Udvalgets Flertal kan ikke slutte sig til en almindelig Udtalelse om, at de Folk skulde have Krav paa, at man var dem Tak skyldig, fordi de have været her saa længe, saa at der derfor skulde gives dem Indfødsret. Det er ikke nogen ringe Byrde, der hvert Aar lægges paa det danstte Samsfund; og de paa-gældende lide ingen Nød, thi ingen kommer her til at savne det nødvendige til Livets Ophold. Men naar der her blandt disse Ansøgere er 66, der ere over 60 Aar, og 62 i en Alder af mellem 50—60 Aar, tør det vist forudsættes, at den virkelige Grund, hvorfor de nu komme og bede om Indfødsret, er, at de ville ind under Virkningen af Alderdomsforsørgelsesloven. Jeg tror ikke, at Lovgivningsmagten egentlig har tænkt paa at give denne store Gave til væsentlig andre end Danstte, og jeg er overbevist om, at ingen Danstt i Udlandet vilde i den Henseende blive stillet lige med Landets indfødtte, saa at de fik Krav paa Alderdomsunderstøttelse, Pension, eller hvad man nu vil kalde det, fordi de havde været der saa længe. Jeg mener, at man ikke kan komme bort fra at give Indfødsret i Genhold til tidligere Praksis; men jeg rejser blot Indsigelse imod, at det skulde være Flertallets Opfattelse, at vi ligefrem skyldte dem det som et berettiget Krav, de havde erhvervet ved at være her i Landet, paa i den Henseende at blive stillede lige med de indfødtte. Naar jeg gennemgaaer Antallet af dem, der i de henrindne Aar siden 1850 paa den Maade have erhvervet danstt Indfødsret, er Antallet med dem, der komme i Aar, 3134, men deraf var Antallet i de første 20 Aar aldeles forsvindende. I 1870—89 var Antallet 1210 og i 1890—94 1310, og man kan efter det, som nu ligger for i dette Forslag, vente, at Antallet vil holde sig omtrent paa det Standpunkt, det er i Aar; det bliver altsaa mellem 200 og 300 hvert Aar, som det danstte Samsfund optager; og de have i alle Retninger samme Rettigheder som de indfødtte. Det er en nyhre Liberalitet, som dog i alt Fald efter vor Mening bør udøves med ikke ringe Varsomhed.